

Finansdepartementet
Skatte- och tullavdelningen
103 33 STOCKHOLM

Yttrande över promemorian "Nya skatteregler för företagssektorn"

Lantbrukarnas Riksförbund (LRF) har beretts tillfälle att yttra sig över rubricerad promemoria. Förbundet har följande att anföra.

Sammanfattning

LRF anser sammanfattningsvis att ränteavdragsbegränsningen ska baseras på inkomstbasen EBITDA. Förbundet anser också att EU-direktivet om ränteavdragsbegränsning bör följas vad gäller valet av procentsats, det innebär 30 %. Det är vidare viktigt att den s.k. förenklingsregeln sätts betydligt högre än regeringens förslag på blygsamma 100 000 kr. Här kan erinras om direktivets 3 000 000 Euro.

Den principiella grunden för förslaget om begränsning av ränteavdrag

Till grund för regeringens förslag att införa en generell begränsning av ränteavdrag i bolagssektorn kombinerat med en sänkning av bolagsskatten ligger en önskan att öka neutraliteten mellan finansiering med eget och lånat kapital och att motverka internationell skatteplanering med ränteavdrag.

LRF anser att en ökad neutralitet mellan eget och lånat kapital i bolagssektorn som grund är positiv för de som väljer att driva näringsverksamhet genom aktiebolag. Detta då dagens regler ger skattemässiga incitament för lånefinansiering, vilket leder till lägre soliditet och en större sårbarhet om belåningen är hög. Dessa skattemässiga incitament är dock mindre betydelsefulla för småföretag som de flesta fåmansföretag.

För många småföretag är det nämligen ett generellt problem att anskaffa kapital för expansion, detta gäller oavsett om det är fråga om eget eller lånat kapital. Då ägarna av framförallt fåmansföretag många gånger inte har möjlighet att skjuta till ytterligare eget kapital till företaget, är man hänvisad till att låna upp medlen. Det är då av yttersta vikt att lagförslaget inte försvårar möjligheten för småföretag att expandera.

URBAN RYDIN, handläggare urban.rydin@lrfkonsult.se

Dnr 2017/7908
2017-09-22

Vid diskussionen bör också beaktas de grundläggande skillnaderna mellan eget och lånat kapital, där det egna kapitalets ägarandel ger fördelar som inflytande av olika slag etc. Särskilt för småföretag har dessa omständigheter stor betydelse för viljan att släppa in externt ägande. Det går inte heller att för dessa småföretag göra gällande att skillnaden i risk mellan lånat kapital och ägar-kapital skiljer sig nämnvärt åt om ägarkretsen lånar in kapitalet, detta särskilt om detta formella ägarkapital i sin tur är lånat av ägarna.

Vidare bör beaktas att för vissa kapitaltunga investeringar som t.ex. fastigheter är det särskilt för småföretag affärsmässigt motiverat att finansiera dem genom externt lånat kapital.

Det är således, särskilt för småföretag, ett alltför teoretiskt och förenklat resonemang att utgå ifrån att ett jämställande av lånat och eget kapital skattemässigt enbart är förenat med positiva effekter. Vidare måste beaktas att räntekostnader ur systematisk synvinkel utgör kostnader i näringsverksamhet som precis som andra sådana kostnader bör vara avdragsgilla. Kostnaden för eget kapital (utdelning) är däremot inte avdragsgill, vilket också är i överensstämmelse med dagens systematik.

En begränsning av ränteavdrag är med andra ord en stor förändring av en viktig del av skattesystemet för företag och konsekvenserna måste noga övervägas. Detta leder i sin tur till att utformningen blir mycket viktig och att en längre övergångsperiod bör övervägas.

Det är dock också, enligt förbundet, angeläget att möjligheterna till internationell skatteplanering med ränteavdrag motverkas. Eftersom skuldräntor enligt skattesystemets systematik utgör en kostnad i näringsverksamhet som bör vara avdragsgill är det viktigt att alla avvikelser från detta genomförs med bra träffsäkerhet för att säkerställa att syftet med avvikelserna åstadkoms.

Val av modell för ränteavdragsbegränsning

Här bör inledningsvis nämnas rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknadens funktion (direktivet mot skatteundandraganden). Detta direktiv innehåller en regel om ränteavdragsbegränsning som innebär att överskjutande lånekostnader ska vara avdragsgilla med upp till 30 procent av den skattskyldiges vinst före räntor, skatt, av- och nedskrivningar (EBITDA).

Det är mot bakgrund av denna EU-reglering som Sverige måste implementera regler om ränteavdragsbegränsning.

Dnr 2017/7908

2017-09-22

Det är då naturligt, som regeringen anför, att regeln utformas med FSK:s alternativförslag som förebild. FSK föreslår dock i betänkandet att finansiella kostnader som överstiger finansiella intäkter ska dras av högst med ett belopp som motsvarar 20 procent av företagets inkomst beräknat som EBIT. I promemorian föreslås nu istället en ränteavdragsbegränsning. LRF ställer sig bakom denna bedömning.

Regeringen lämnar i promemorian två förslag baserade på två olika inkomstbaser, EBIT respektive EBITDA. LRF kan nu konstatera att EBITDA-modellen är mer vanligt förekommande i ett internationellt perspektiv och typiskt sett inte missgynnar kapitaltunga investeringar. Detta talar för denna modell.

LRF kan vidare konstatera att fastighetsinvesteringar av affärsmässiga skäl i hög grad är lånefinansierade. Marginalen för bostadsinvesteringar är redan idag liten och högre kostnader i form av begränsade ränteavdrag påverkar givetvis investeringsbesluten i negativ riktning. Förslaget som det är utformat styr således till färre nya bostäder och inte minst färre hyresrätter. Tvärtemot vad som behövs i samhället.

Det samtidigt föreslagna primäravdraget motverkar delvis detta, men vid en EBIT-modell medför det ett ytterligare sänkt ränteavdragstak. Detta avdrag hjälper inte heller de som lånefinansierat större ombyggnationer respektive reparationer och underhåll, se nedan i det särskilda avsnittet om primäravdrag.

Även detta talar starkt för att inkomstbasen EBITDA väljs. Det och det i övrigt anförda talar även för att EU-direktivet inte bör överimplementeras. I promemorian föreslås en procentsats om 25 procent eftersom regeringen inte bedömer det vara lämpligt med en nivå på 30 procent.

Skälen för denna bedömning synes vara att skillnaden mellan 25 och 30 procent inte skulle "bidra till ökad neutralitet mellan finansiering med eget och lånat kapital i någon nämnvärd utsträckning." (s. 128). Vi antar att ett bolag lånar 10 miljoner kr och betalar 3 % i ränta, dvs. 300 000 kr. Vi antar vidare att EBITDA-inkomsten för företaget uppgår till 1 000 000 kr. Skillnaden i beskattning (som ger ökad finansieringskostnad) mellan EU-direktivets begränsnings-nivå och regeringens föreslagna nivå är blygsamma 10 000 kr (vid 20 % bolagsskatt). Regeringens argumentation övertygar således inte.

Vidare anges att 30 %-nivån inte skulle "vara tillräckligt robust mot skatteplanering". Det argument som förs fram i promemorian är att ett avdragsutrymme om 30 % av EBITDA enligt OECD skulle innebära att 87 procent av noterade multinationella företagsgrupper som redovisar positiv EBITDA i princip skulle kunna dra av externa nettoräntekostnader i sin helhet. Vilken motsvarande nivå är för 25 % redovisas dock inte. Inte heller redovisas i vilken mån dessa företag sysslar med internationell skatteplanering.

Dnr 2017/7908

2017-09-22

LRF anser mot denna bakgrund att det inte visats att det är motiverat med en lägre nivå än den miniminivå som är möjlig enligt direktivet. Istället talar mycket för att en nivå om 30 procent av inkomstbasen EBITDA är motiverad.

Den generella ränteavdragsregeln föreslås som utgångspunkt tillämpas för det enskilda beskattningsåret. LRF ställer sig dock bakom förslaget om att tillåta avdrag för kvarstående räntenetto inom en sexårsperiod.

Regeringen anser att de ökade skatteintäkter som en generell sänkning av ränteavdrag i bolagssektorn medför motiverar en sänkning av bolagsskattesatsen. LRF delat regeringens uppfattning och som regeringen anger kan en sänkning av den nominella bolagsskattesatsen förväntas ha en positiv effekt på BNP och sysselsättning.

Regeringens bedömning är att införandet av den föreslagna begränsningen medför ett utrymme att sänka bolagsskattesatsen från 22 procent till 20 procent.

Samtidigt bör noteras att en sänkt bolagsskatt också sänker den totala beskattningen av aktieutdelningar till 36 % (20 % i bolagsledet och 20 % av utdelade 80 % i ägarledet). Detta ökar spänningen mellan beskattning av kapitalinkomster och arbetsinkomster som över brytpunkten kan beräknas uppgå till mellan 62 – 70 procent.

LRF:s grundinställning är att beskattningen av kvarhållna vinstmedel ska hållas låg eftersom det ur samhällssynpunkt är bra om de i så hög grad som möjligt kan verka i näringsverksamheten. Den ökade spänningen mellan beskattning av kapitalinkomster och arbetsinkomster som den föreslagna sänkningen av bolagsskattesatsen odiskutabelt medför bör dock, om detta anses nödvändigt, åtgärdas inom ramen för ändrade 3:12-regler. Den bör således inte påverka en generell bolagsskattesänkning som genomförs med annat bredare syfte. LRF ställer sig därför bakom förslaget att sänka bolagsskattesatsen.

Expansionsfondens syfte är att ge enskilda näringsidkare och fysiska personer som är delägare i handelsbolag beskattning för i verksamheten behållna vinstmedel på motsvarande sätt som ett aktiebolag. Det är då naturligt att när bolagsskattesatsen sänks att även expansionsfondsskatten sänks till samma nivå.

LRF ställer sig också bakom förslaget att den tidigare tekniken med återbetalning av "överskjutande" tidigare erlagd expansionsfondsskatt i samband med sänkt expansionsfondsskatt tillämpas även denna gång.

Enskilda näringsidkare och handelsbolag

Det är enligt LRF:s uppfattning motiverat att från ränteavdragsbegränsningen helt undanta vissa företagsformer som typiskt sett utgör småföretag, där företagarna är personligt ansvariga för skulder i verksamheten och där gäldenärsbyte inte torde kunna ske med borgenärens samtycke. På de grunder som anges i promemorian bör därför den generella ränteavdragsbegränsningen inte omfatta enskilda näringsidkare och handelsbolag som under hela beskattningsåret bara har ägts av fysiska personer. Dessa småföretag är i princip aldrig involverade i internationell skatteplanering.

Genom att ägaren träffas av progressiv inkomstbeskattning skulle en begränsad avdragsrätt för räntor dessutom medföra en orimlig skattehöjning. Till detta kan läggas det faktum att för dessa delägare föreligger redan neutralitet mellan eget och lånat kapital. Avdrag medges för ränteutgifter samtidigt som avdrag i inkomstslaget näringsverksamhet medges inom ramen för bestämmelserna om positiv räntefördelning.

Undantaget för fysiska personer som är delägare i handelsbolag gäller däremot inte i det fall när åtminstone en av delägarna är ett aktiebolag eller annan juridisk person. De beskattningseffekter som nämns ovan kommer i detta fall att träffa de delägare som är fysiska personer.

För juridiska personer som är delägare i ett handelsbolag kommer avdragsbegränsningen att medföra ett ökat skatteuttag på 20 procent på den del av negativt räntenetto som inte dras av. För den fysiska personen kan motsvarande ökning uppgå till närmare 70 procent. Enligt LRF:s uppfattning är detta orimligt.

Därför anser LRF att fysiska personer som är delägare i handelsbolag alltid ska undantas från en tillämpning av de nya bestämmelserna om ränteavdragsbegränsning. Enligt förslaget anses det tekniskt komplicerat att beräkna underlaget för EBIT och EBITDA på delägarnivå och detta är ett skäl till att fysiska personer också kommer att omfattas i dessa situationer.

LRF vill framhålla att det uppstår komplikationer även när beräkningen görs på bolagsnivå. Antag att ett handelsbolag ägs till lika delar av ett aktiebolag och en fysisk person. Om handelsbolaget avyttrar onoterade aktier är aktiebolagets del av vinsten skattefri, medan den är skattepliktig för den fysiska personen. Sker beräkningen av avdragsunderlaget på bolagsnivå kommer aktiebolaget att på ett inte korrekt sätt att få tillgodoräkna sig en del av den till den fysiska personen skattepliktiga vinst. Den fysiska personens avdragsunderlag blir för lågt.

Dnr 2017/7908
2017-09-22

Detta undviks om avdragsbegränsningen gäller på ägarnivå. Redan idag görs flera skattemässiga justering på delägarnivå. Det gäller exempelvis avsättning till periodiseringsfond. I en EBIT-modell ska periodiseringsfonden påverka avdragsunderlaget. Eftersom det inte finns något krav på att göra avsättning till periodiseringsfond kommer förslaget inte att fungera i denna del.

Det förslag som lämnas nu skiljer sig från det som Företagsskattekommittén lämnade och det finns mycket som talar för att det inte blir mer komplicerat att beräkna avdragsutrymmet på delägarnivå och låta avdragsbegränsningen också träffa respektive delägare. Det innebär också att sparade räntenetto blir individuella.

För fysiska personer som är delägare i handelsbolag med även juridiska personer som delägare blir den skatteskärpning som regeringens förslag leder till än mer orimlig när den fysiska personen inte får öka den justerade anskaffningsutgiften med den skattepliktiga vinsten. I andra liknande fall, exempelvis när det gäller avdrag för representationskostnader eller andra inte avdragsgilla kostnader, påverkar inkomstökningen den justerade anskaffningsutgiften. Får den skatt-skyldige öka den justerade anskaffningsutgiften begränsas den orimliga skattehöjningen i viss begränsad utsträckning.

Skatteskärpningen är även om detta sker inte rimlig. I det fall det trots detta införs ränteavdragsbegränsningsregler för nu behandlade handelsbolag anser LRF att det, på motsvarande sätt som Företagsskattekommittén föreslog, bör införas bestämmelser i IL som medger att handelsbolag under en övergångsperiod får vara överlåtare i en underprisöverlåtelse enligt 23 kap. IL.

Undantag för landets mindre aktiebolag

Enligt EU:s direktiv mot skatteundandraganden får en beloppsgräns införas. LRF anser att en sådan åtgärd är mycket motiverad för att inte mindre aktiebolag ska få ökad administrativ börda. Det är inte heller så att småföretag, med dess mindre ränteavdrag, utför internationell skatteplanering med räntor i nämnvärd omfattning.

Innebörden av en sådan förenklingsregel innebär att nettoräntan alltid får dras av upp till det fastställda beloppet när detta leder till ett högre avdrag än det EBITDA-grundade procenttalet.

Regeringen anser att en lämplig nivå för att minska den administrativa bördan genom en förenklingsregel uppgår till 100 000 kr. Detta motsvarar i dagens historiskt sett låga ränteläge ett lånebelopp om ca 3 – 4 miljoner kr. Enligt LRF är detta en mycket låg nivå för en förenklingsregel. Här kan erinras om att direktivet ger möjlighet till en förenklingsregel på 3 000 000 Euro. LRF anser att nivån för den svenska förenklingsregeln inte bör sättas lägre än den nivå som direktivet tillåter.

När det gäller den föreslagna tekniken för tillämpning av förenklingsregeln vid intressegemenskap har LRF inget anmärka.

Återinförande av primäravdrag för hyreshus

Regeringen föreslår också (åter)införandet av ett primäravdrag för hyreshus. Detta innebär att värdeminskingsavdrag medges med 2 procent av anskaffningsvärdet per år de fem första åren från det att en byggnad färdigställs.

Motiveringen till förslaget i denna del är att värdeminskingsavdragen på ett bättre sätt ska motsvara en normal faktisk värdeminskning (promemorian s. 214). Denna motivering bygger på den av Skatteverket anvisade avskrivningsprocenten om 2 % per år. Som också konstateras i promemorian är denna nivå väl låg och såväl 3 procent som 4 procent har i utredningssammanhang nämnts.

LRF anser att de femtio år som Skatteverket anser vara en normal avskrivningsperiod är en alltför lång avskrivningstid. Förbundet anser dock att detta inte bör åtgärdas genom återinförandet av primäravdrag. Det kan erinras om att det av 19 kap. 4 § IL framgår att utgifter för att anskaffa en byggnad ska dras av genom årliga värdeminskingsavdrag. Dessa värdeminskingsavdragen ska enligt 19 kap. 5 § IL beräknas enligt avskrivningsplan efter en viss procentsats per år på byggnadens anskaffningsvärde. Procentsatsen ska bestämmas med hänsyn till byggnadens ekonomiska livslängd.

Redan dagens lagstiftning ger således möjlighet till att även skattemässigt åstadkomma en korrekt ekonomisk avskrivning. Problemet är Skatteverkets alltför snålt tilltagna allmänna råd och att detta inte prövats i rättspraxis.

De facto ger förslaget endast en periodiseringseffekt då de 10 procent sista avdragen flyttas fram till de fem första åren. Ett hyreshus kommer därmed att vara fullt avskrivnen efter 45 år och inte som enligt Skatteverkets normalprocentsatser efter 50 år.

LRF är således tveksam till den motivering som anförs för förslaget och kan inte tolka innebörden av lagförslaget annorlunda än att fråga rent lagstiftningsmässigt är om ett extra avdrag som tillkommer utöver den avskrivning som är motiverad av den ekonomiska livslängden. Det är inte en lagreglering som legitimerar den avskrivningsnivå som Skatteverket anvisar.

Det framgår också av promemorian att det idag råder ett stort underskott av bostäder, vilket även är allvarligt bl.a. sett ur arbetsmarknads- och integrationssynpunkt. Även om bostadsbyggandet de senaste åren har ökat riskerar regeringens förslag om ett ränteavdragstak att medföra minskade investeringar i bostadsbyggande. Det understryks i promemorian (s. 213-214)

Dnr 2017/7908
2017-09-22

att det är viktigt att förslaget om ränteavdrag inte slår mot de hyreshus som bara är lönsamma på marginalen.

Även om LRF inte kan ställa sig bakom den motivering som anförs för förslaget kan förbundet konstatera att det ger en viss skattemässig stimulans för nyproduktion av hyreshus. Det är ett skäl som enligt LRF motiverar ändringen även om det kan ifrågasättas om det föreslagna primäravdraget är tillräckligt. LRF ställer sig dock, trots att nivån kan ifrågasättas, ändå bakom förslaget och anser att detta är mycket angeläget. Primäravdraget talar också för en generell EBITDA-modell, eftersom det vid en EBIT-modell minskar nivån på ränteavdragstaket.

LRF noterar också att förslaget inte innefattar åtgärder i form av om- och tillbyggnationer genomförda av befintliga ägare, detta även om de är mycket genomgripande och lånefinansierade. Här bör också noteras att den hyreshusägare som reparerar och underhåller sin byggnad ofta kan förväntas lånefinansiera kostsamma och nödvändiga byggnadsåtgärder som t.ex. byte av stammar och hissanordningar.

Dessa hyresägare får då sannolikt inget primäravdrag men drabbas fullt ut av ränteavdragstaket. Detta talar för en EBITDA-modell, att procentsatsen i modellen sätts till 30 procent och att förenklingsregeln för mindre aktiebolag inte blir för snål.

LRF kan avslutningsvis ställa sig bakom att kontinuitetsprincipen ska gälla vid förvärv av hyreshus även för primäravdrag, såväl vid förvärv genom arv, testamente, gåva bodelning eller på liknande sätt som vid förvärv genom köp, byte eller annat liknande fäng.

Definitionen av ränteutgifter och motsvarande ränteinkomster

LRF delar regeringens uppfattning att det är lämpligt att i detta sammanhang införa definitioner av begreppen "ränteutgift" respektive "ränteinkomst". Det är också lämpligt att samma definitioner ska gälla för samtliga regler som begränsar avdragsrätten för ränta i 24 kap. IL.

LRF anser också att de definitioner som bör vara aktuella i detta lagstiftnings- ärende bör ta sikte på ränta i ekonomisk mening. Det är inte motiverat med så vida definitioner som FSK föreslog, dvs. "finansiella kostnader" och "finansiella intäkter".

Inkomstskattelagen innehåller idag inte någon uttrycklig definition av vad som avses med ränta i inkomstslaget näringsverksamhet. Genom bristen på en reglerad räntedefinition finns en relativt rikhaltig rättspraxis på området som bl.a. handlar om gränsdragningen mellan ränta och kapitalvinst (kapitalförlust). Om det ska införas särskilda ränteavdragsbegränsningsregler som är ett ingrepp

Dnr 2017/7908

2017-09-22

i de principer som gäller idag av den omfattning som nu föreslås är det viktigt att det införs tydliga avgränsningsregler för vad som ska anses vara ränta och som därmed ska träffas av avdragsbegränsningen.

Vad som nu föreslås regleras är vilka ränteinkomster och ränteutgifter som ska omfattas av ränteavdragsbegränsningsreglerna. När det sedan gäller till vilket år en ränteinkomst eller ränteutgift ska hänföras styrs detta alltså av god redovisningssed.

LRF kan konstatera att den definition av ränteinkomster och ränteutgifter som nu föreslås kommer att gälla endast när bestämmelserna om avdragsbegränsningar i 24 kap IL tillämpas. Eftersom räntebegreppet i vid mening synes vara bredare än den nu införda definitionen kommer vissa ränteinkomster och ränteutgifter att hamna utanför avdragsbegränsningen. Att ha olika definitioner komplicerar i och för sig systemet. Syftet med regleringen är av inskränkande art när det gäller avdragsrätten för ränta. Därför är det viktigt att avdragsbegränsningen inte är för bred. Som LRF anger ovan är det viktigt av konkurrensskäl att de svenska ränteavdragsreglerna inte är mer långtgående och omfattande än vad som framgår av både direktivet mot skatteundandragande och OECD:s BEPS-rekommendationer. Därför är det naturligt att inte heller kapitalvinster och kapitalförluster omfattas av begränsningsreglerna.

Som ett led i detta ska inte heller utdelningsinkomster ingå. Enligt LRF:s uppfattning ska inte avdragsbegränsningen träffa utdelningar som får dras av enligt 39 kap. 14 och 23 – 24 §§ IL. Här kan konstateras att utdelning som baseras på handel mellan förening och medlem ur ekonomisk synvinkel är ett pristillägg eller en prisreduktion. Även Företagsskattekommittén ansåg att detta är något annat än en finansiell kostnad.

Inte heller utdelning som baseras på kapitalet ska omfattas eftersom denna inte är en utgift för en kredit utan en fördelning av företagets vinst till medlemmarna.

Även om de kooperativa ekonomiska föreningarna formellt sett beskattas på i princip samma sätt som aktiebolag skiljer de sig genom att både föreningens och medlemmens beskattningssystem vägs samman i ett sammanhållet system för beskattning. Om de avdragsgilla utdelningarna skulle omfattas av ränteavdragstaket skulle en klar överbeskattning ske för denna typ av utdelningar. En sådan ordning skulle diskriminera och försvåra den kooperativa företagsformen, detta är inte acceptabelt enligt LRF:s uppfattning.

Definitionen av ränta och vilka andra utgifter som ska anses jämförbara med ränta är av ramlagskaraktär. I allmänmotiveringen utvecklas detta i detalj. Förslaget innebär ett ingrepp i de principer som idag gäller i inkomstslaget näringsverksamhet där i princip samtliga driftskostnader är avdragsgilla. En reglering blir mer tydlig om det redan i lagtexten görs en mer noggrann

Dnr 2017/7908

2017-09-22

uppräknig av vilka inkomster som ska träffas av regleringen. På grund av omfattningen är det sannolikt inte möjligt med en sådan lista i lagregleringen. LRF anser därför att regleringstekniken kan accepteras.

Enligt förslaget ska även vissa valutakursvinster och valutakursförluster omfattas av räntedefinitionen. Ur EU-rättslig synvinkel kan detta, som också framgår av promemorian, ifrågasättas. Detta innebär en osäkerhet om regleringen är EU-konform. Samtidigt framgår det av direktivet mot skatteundandraganden (artikel 2.1) att vissa valutakursvinster och valutakursförluster på lånat kapital kan omfattas av en avdragsbegränsning. Enligt LRF finns det vid en samlad bedömning goda skäl för att anse att förslaget är förenligt med EU-rätten.

Återföring av periodiseringsfond och höjning av schablonintäkten

Avdrag för avsättning till periodiseringsfonder som har gjorts före sänkningen av bolagsskatten ska ske med 110 procent av avdraget om återföring sker då den lägre bolagsskatten gäller. Detta ger en skatteeffekt om 22 procent, vilket motsvarar minst den nivå avsättaren kunde förvänta sig vid avdragstidpunkten. LRF har därför inget att erinra mot förslaget.

Enligt dagens regler utgår en ränta i form av schablonintäkt vid avdrag till periodiseringsfond i bolagssektorn. Denna beräknas som 72 procent av statslåneräntan vid utgången av november månad året närmast före det kalenderår under vilket beskattningsåret går ut multiplicerad med summan av gjorda avdrag för avsättningar till sådana periodiseringsfonder som den juridiska personen har vid beskattningsårets ingång. Statslåneräntan ska dock som lägst anses vara 0,5 procent. Justering ska ske om beskattningsåret är lägre eller kortare än tolv månader.

Som konstateras i promemorian har storleken på schablonintäkten kvarstått oförändrad trots att bolagsskatte har sänkts från 28 procent till 22 procent i två omgångar. Införandet av den generella ränteavdragsbegränsningen motiverar enligt regeringen en höjning av räntan genom att schablonintäkten beräknas med statslåneräntan utan reduktion.

LRF anser att vinstmedel som verkar i företag ska beskattas så lite som möjligt och anser därför att den ränta som nu utgår inte bör tas ut. Detta gäller i synnerhet för småföretag som rent generellt har störst problem att generera näringskapital oavsett om detta är eget eller lånat externt kapital. En utmärkt alternativ finansieringskälla är därför avsättning till periodiseringsfond respektive behållande av bolagsbeskattade vinstmedel i företaget. Detta talar emot en räntebelastning som också kan ifrågasättas på den grunden att den slutliga inkomsten ännu inte uppkommit och därmed inte heller en skatteskuld som bör räntebeläggas. Det är effektivare för samhället att låta vinstmedlen medverka till att generera ännu högre slutliga inkomster.

Dagens ränteregler medför därutöver för många småföretag en administrativ börda som är ganska stor i förhållande till den begränsade skatteintäkt som regeln medför för de flesta småföretag.

Om regeringen anser att ränta ska utgå i enlighet med förslaget anser LRF att de minsta aktiebolagen av förenklings-skäl bör undantas. Detta bör ske genom att räntefrihet gäller för avsättningar till periodiseringsfonder upp till ett visst belopp.

Tillfällig begränsning av underskottsavdrag

Förslaget om en generell begränsning av ränteavdrag innebär att fler företag än enligt dagens regler kommer att betala bolagsskatt. Det anges i promemorian att för vissa företag med stora underskott kommer det att innebära att deras skattebetalningar blir låga under de kommande åren även om de efter införandet av begränsningen redovisar överskott. Det föreslås därför en tillfällig begränsning av underskottsavdrag för juridiska personer. Dessa underskott går dock inte förlorade utan rullas vidare.

Den tillfälliga begränsningen innebär att endast 50 procent av ett företags underskott från föregående beskattningsår ska få utnyttjas. Detta föreslås gälla beskattningsår som börjar efter den 30 juni 2018 och före den 1 juli 2020 (EBIT) respektive 1 juli 2021 (EBITDA). I sistnämnda fall anses det behövas ytterligare ett års finansiering.

LRF motsätter sig detta förslag eftersom det bryter mot dagens principer att beskattning ska ske av en nettoinkomst samtidigt som det inte minst av praktiska skäl inte går att beskatta löpande uppkomna nettoinkomster utan det är nödvändigt att fastställa nettoinkomsterna för en viss tidsperiod. Detta medför en ordning att underskott ska dras av nästa år.

Det har inte redovisats principiella skäl som motiverar den föreslagna ordningen. LRF kan vidare konstatera att förslaget inte påverkar neutraliteten mellan eget och lånat kapital och inte heller minskar möjligheterna till internationell skatteplanering. För det fall regeringen går vidare med förslaget bör av förenklings-skäl införas en beloppsgräns så att mindre underskott undantas från den tillfälliga begränsningen.

Djur i jordbruk

Det föreslås införande av särskilda bestämmelser om beräkning av anskaffningsvärdet för lagertillgångar. LRF kan bara konstatera att för mindre företag får detta normalt inte någon effekt eftersom redovisningsnormgivningen inte tillåter aktivering av ränta vid beräkning av anskaffningsutgiften för lagervaror. Dock kommer det att få effekt för djur i jordbruk eftersom ränta ingår i beräk-

ningen av de av Skatteverket beräknade schablonmässiga anskaffningsvärdena för djur i jordbruk. Detta innebär att år reglerna träder ikraft kommer de sammanlagda djurvärdena i sektorn att i viss mån minska med en sammanlagd skattemässig inkomstökning som följd. LRF motsätter sig denna och anser att förslaget i denna del måste korrigeras.

Förslaget om en riktad begränsning av ränteavdrag för vissa interna skulder

Idag finns i IL särskilda bestämmelser om avdragsförbud för ränta avseende vissa skulder mellan företag i intressegemenskap. Dessa bestämmelser är i flera delar svårtillämpade och innehåller krav på bedömningar som gör att systemet kan uppfattas som rättsosäkert. Därför är det angeläget att bestämmelserna ändras. Enligt LRF kan det till och med ifrågasättas om det finns ett behov av reglerna i en skatterättslig miljö med generella ränteavdragsbegränsningsregler.

Utan dagens bestämmelser om avdragsförbud är det möjligt att göra avdrag för räntekostnader motsvarande hela det skattepliktiga resultatet för ränteavdraget. Om mottagaren samtidigt inte beskattas för räntan kan detta uppfattas som stötande. Detta motiverar dagens ordning.

Föreslagna bestämmelser kommer alltså att bidra till ett rättsosäkert läge. Är det en skuld till ett företag i intressegemenskapen finns ett krav enligt förslaget på att lånet uppkommit uteslutande eller så gott som uteslutande för att intressegemenskapen ska få en väsentlig skatteförmån. I skattesystemet finns särskilda bestämmelser mot skatteflykt för att förhindra aggressiv skatteplanering. Detta innebär enligt LRF att kravet bör utgå.

I det fall en skuld avser ett förvärv av en delägarrätt inom en intressegemenskap krävs dessutom att förvärvet är väsentligen affärsmässigt motiverat. Även detta rekvisit kommer att leda till tillämpningssvårigheter. Detta är inte tillfredsställande. Detta gör sammantaget att LRF anser att dagens avdragsbegränsningsregler i 24 kap. IL bör avskaffas och inte ersättas av nya, i och för sig, från tillämpningssynvinkel mer begränsade bestämmelser.

Förslaget om skatteregler för finansiell leasing

Leasing innebär formellt att ett företag hyr en tillgång och när hyrestiden gått tillända lämnas tillgången tillbaka. Under hyrestiden betalar hyrestagaren för nyttjandet av tillgången. Det förekommer att den ekonomiska effekten av ett hyresförhållande är densamma som vid ett lånefinansierat köp.

När det nu införs särskilda bestämmelser om avdragsbegränsningar för ränta är det därför rimligt att det samtidigt införs särskilda bestämmelser som tar sikte på sådana hyresförhållanden som ur ekonomisk synvinkel närmast är att jämföras med ett lånefinansierat köp. I annat fall kan bestämmelserna om

Dnr 2017/7908

2017-09-22

avdragsbegränsning för räntor kringgås. Dessutom är det viktigt att likartade transaktioner skattemässigt behandlas neutralt och likformigt.

Även företagsskattekommittén uppmärksammade denna problematik och föreslog särskilda bestämmelser om avdragsbegränsning för räntekomponenter i hyresavtal. Enligt kommittén kunde företagen utan en sådan komponent i annat fall kringgå ränteavdragsbegränsningen för finansiella kostnader. Räntekomponenten skulle beräknas utifrån bl.a. ett uppskattat marknadsvärde. En sådan modell innehåller enligt LRF alltid svåra avvägningar.

Enligt det remitterade förslaget föreslås istället särskilda skatteregler för finansiell leasing som utformas med redovisningsreglerna som förebild. LRF vill framhålla att även om företag som tillämpar K3 redan idag har möjlighet att tillämpa reglerna om finansiell leasing är det endast i koncernredovisningen som det finns ett krav på att tillämpa reglerna. I juridisk person kan företagen således följa reglerna om operationell leasing.

Ur administrativ synvinkel är det positivt att de skatterättsliga reglerna utformas med BFAR 2012:1 "Årsredovisning och koncernredovisning" (K3-reglerna) som utgångspunkt. Samtidigt kan konstateras att reglerna inte är identiska. Vidare måste betänkas att det endast är företag som tillämpar K3-reglerna och RFR2 som har möjlighet att i redovisningen tillämpa reglerna om finansiell leasing. Företag som tillämpar förenklingsregelverket, BFAR 2016:1 "Årsredovisning i mindre företag" (K2-reglerna), har inte denna möjlighet. Det är mycket olyckligt om dessa företag av administrativa skäl måste välja att istället tillämpa K3-reglerna.

De föreslagna bestämmelserna innehåller flera svårbedömda situationer. Inte sällan torde det vara svårt att avgöra om bestämmelserna är tillämpliga, dvs att avgöra om de ekonomiska risker och fördelar som är förknippade med att äga en tillgång uteslutande eller så gott som uteslutande överförs från leasegivare till leasetagare. Ytterligare tillämpningsproblem uppstår exempelvis i de fall det finns en rörlig del i leasingavgiften. Dessa tillämpningsproblem torde bli aktuella särskilt för mindre och medelstora företag och då särskilt om båda parterna i leasingavtalet är mindre företag.

Till detta kan läggas problemet med räkenskapsenlig avskrivning. Eftersom företag som tillämpar K2 inte får redovisas ett leasingavtal som finansiell leasing utan sådana avtal ska redovisas som operationell leasing kommer inte tillgångarnas redovisade värde att överensstämma med det skattemässiga värdet. Detta innebär att sådana företag kommer att mista rätten till räkenskapsenlig avskrivning. Även företag som tillämpar K3 kan mista rätten till räkenskapsenlig avskrivning eftersom det inte finns något krav att tillämpa reglerna om finansiell leasing i juridisk person. Enligt LRF:s uppfattning måste bestämmelserna om räkenskapsenlig avskrivning ändras när det införs ett system med finansiell leasing.

Ett alternativ är att arbeta vidare på Företagsskattekommittén förslag där företaget på visst sätt skulle beräkna räntekomponenten i leasingavgiften. Som nämndes ovan är dock kommitténs modell svårtillämpad. Ett annat alternativ är att införa en annan beräkningsgrund för räntekomponenten. Här kan lämpligen användas den metod som nu föreslås för finansiell leasing. Detta skulle innebära att den del av leasingavgiften som anses utgöra ränta ingår i beräkning av räntenettet. Övrig del av leasingavgiften redovisas på samma sätt som idag, dvs., som kostnad. Till skillnad mot det remitterade förslaget innebär detta att leasegivaren skatterättsligt redovisar tillgången och får därmed göra värdeminskningssavdrag.

Enligt det remitterade förslaget behöver en leasetagare inte tillämpa bestämmelserna om finansiell leasing om leasingskulden för företag i en intressegemenskap är mindre än 3 000 000 kr. De nya bestämmelserna är svårtillämpade, särskild för mindre företag och i synnerhet när det är leasingavtal mellan två mindre företag. Till detta kommer risken att företagen om inte förslaget ändras inte kommer att kunna tillämpa reglerna om räkenskapsenlig avskrivning. Detta gör det synnerligen viktigt att gränsen för förenklingsregeln inte sätts för lågt. Enligt LRF är det därför angeläget att den föreslagna gränsen väsentligen höjs.

Som framgår ska de nya reglerna utformas med redovisningsreglerna som förebild. När det gäller den skatterättsliga definitionen av vilka avtal som ska hänföras till finansiella leasing är det en skattemässig definition frikopplad från vad som gäller redovisningsmässigt. När det däremot gäller tidpunkten för avdrag m.m. kommer precis som idag redovisningen att styra detta.

Ett alternativ skulle vara att låta även klassificeringen styras av redovisningen. Redovisningen av leasing skiljer sig idag åt beroende på om företaget tillämpar K2-reglerna, K3-reglerna eller RFR (IFRS). I detta sammanhang kan LRF också konstatera att EU:s föreskrivande kommitté för redovisningsfrågor har röstat för ett antagande av en ny internationell standard om leasing (IFRS 16 Leases). Denna standard har ett betydligt bredare tillämpningsområde för finansiell leasing än vad som gäller idag. Om och hur denna kommer rätt påverka svensk redovisningsnormgivning över tid är idag omöjligt att uttala sig om. Som nämndes skiljer sig redan idag normgivningen väsentligt beroende på vilket regelverk som tillämpas. Detta gör det idag omöjligt att knyta den skattemässiga klassificeringen av finansiell leasingavtal till den redovisningsrättsliga klassificeringen. Ser man sedan till den internationella utvecklingen på området förstärks detta. Enligt LRF innebär detta att, även om det påverkar den administrativa bördan negativt, klart övervägande skäl talar för att det införs en särskild skatterättslig definition av vilka finansiella leasingavtal som ska omfattas av regleringen.

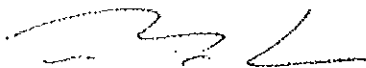
Dnr 2017/7908

2017-09-22

När ett leasingförhållande upphör kan det uppstå olika effekter. I redovisningen torde det ofta inte uppstå någon effekt, däremot kan det uppstå skattemässiga effekter. Har det skett en s.k. överavskrivning inom ramen för den räkenskapsenliga avskrivningen kan det innebära att skattemässigt värde väsentligen understiger redovisat värde. Enligt förslaget, 20 b kap. 12 § IL, ska en leasad tillgång behandlas på samma sätt som övriga tillgångar enligt 18-20 §§ IL. När det gäller inventarier torde detta innebära att eventuell ersättning som utgår när leasingavtalet upphör kommer att hanteras inom ramen för den räkenskapsenliga avskrivningen. Detta bör åtminstone kommenteras i propositionstexten. När det gäller fastigheter är det mer osäkert. Om leasetagaren ska behandla fastigheten som om den ägs ska en kapitalvinstberäkning göras när leasingavtalet upphör. Är detta syftet måste det regleras särskilt.

Med företag i intressegemenskap avses i detta sammanhang företag som med avdragsrätt kan lämna koncernbidrag till varandra. Detta är en annan definition än i övriga fall i IL och dessutom en annan innebörd än vad som avses den riktade avdragsbegränsningsregeln. Det är olämpligt att samma term ges olika betydelse, i synnerhet om definitionerna finns i samma kapitel och dessutom tar sikte på ränteavdragsbegränsning.

Med vänliga hälsningar
Lantbrukarnas Riksförbund

Thomas Bertilsson
Enhetschef

Urban Rydin
Skatteansvarig

